

ПРИХОДЬКО В'ячеслав Опанасович (13. 01. 1940, м. Золотоноша Полтавської, нині Черкаської обл. — 12. 01. 2011, Ужгород) — живописець. Чоловік [Олени](#), батько [Едуарда](#) Приходьків. Заслужений художник України (1990). Народний художник України (2004). Обласна премія імені А. Ерделі та Й. Бокшая (1997). Член НСХУ (1973). Закінчив Ужгородське училище прикладного мистецтва (1959; викладачі [А. Коцка](#), [Ф. Манайло](#)), Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва (1965; викладачі [І. Скобало](#), [І. Севера](#), [В. Манастирський](#)). Працював в Ужгороді інженером-архітектором на механічному заводі (1965—67); художником у Закарпатських художньо-виробничих майстернях Художнього фонду УРСР (1967—90); викладачем живопису Закарпатського художнього інституту (від 2003). Живописним творам П. притаманні свідомо акцентована конструктивність образотворчої мови, своєрідна монументалізація, стилізація та узагальненість пластичних форм. Улюблена тема — зображення рідного міста (йому митець присвятив серію живописних творів). Вагомими є його здобутки в галузі графіки; у 1960—70-х рр. як художник-карикурист співпрацював із періодичними виданнями. Автор низки монументальних композицій у

техніках мозаїки, сграфіто, темперного розпису для громадських споруд міста й ін. населених пунктів. Учасник всеукраїнських (від 1965), всесоюзних та зарубіжних (від 1972) мистецьких виставок. Персональні — в Ужгороді (1981, 1984, 2000), Мюнхені (Німеччина, 1990, 1992), м. Требішов (Словаччина, 1994, 2010), Будапешті (1995). Деякі твори зберігаються в зібранні Дирекції виставок НСХУ, Міністерства культури і мистецтв України (обидва — Київ), Закарпатському художньому музеї (Ужгород).

Основні твори

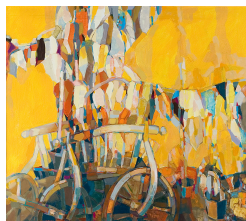
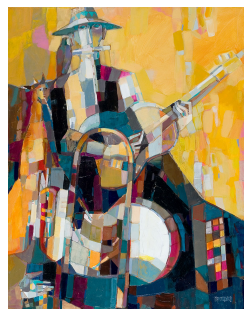
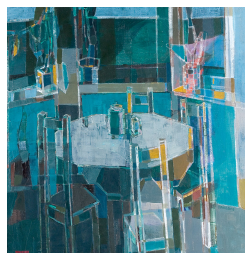
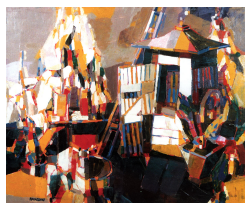
монументальні та декоративні твори — «Народний співець» (1964), «Космос», «Відпочинок» (обидва — 1971); живопис — «Кераміка» (1967), «Натюрморт», «Табун» (обидва — 1970), «Куточок старого базару» (1971), «Вулиця під Ужгородським замком» (1972), «Вечір» (1973), «Два Івани» (1974), «Вишивальниці» (1975), «Нові ритми» (1976), «Двір» (1978), «У горах» (1980), «Збір винограду» (1981), «Колись увечері» (1990), «З улюбленим собакою» (1993), «Міська ідилія» (1994), «Колодязь» (1997), «Ужгородська вуличка» (1998), триптих «Голгофа» (1998—99), «Жовтий будинок на Капітульний» (1999), «Дорога до Ужгородського кафедрального собору» (2000), «Уквітчаний возик» (2005), «Гармонія» (2006), «Скляний натюрморт» (2007), «Ужгородський музикант. Людина-оркестр» (2008); серії — «Ужгородські мотиви», «Старий Ужгород», «Архітектурні наголоси» (усі — 2000—11).

Рекомендована література

1. В'ячеслав Приходько. Живопис: Каталог виставки робіт. Уж., 1981, 2000;
2. Митці Закарпаття: Каталог виставки. Закарпатська спілка художників України. К., 1993;
3. Свято фарб, ліній, форм // Новини Закарпаття. 1995, 25 лют.;
4. Художники Закарпаття. До 75-річчя Закарпатської організації Національної спілки художників України. Уж., 2021.

[О. П. Задорожна](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Приходько В'ячеслав Опанасович / О. П. Задорожна // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-878396>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).